romaanis nii on ka draama alal elulähedu se nõue üldiselt löönud läbi, ometi ei tõuse näitekirjanduse elulähedus enamail juhtudel kõrgemale pinnalisest päevakajast.

Ainus näitekirjanik, kes tänapäeva aktuaalseid küsimusi lahendades päevakajaliselegi suudab anda ideelist sügavust ja laiust, on Hugo Raudsepp oma komöödiaga „Salongis ja kongis“. Bioloogiast väsinud kirjanik huvitub sedapuhku ühiskonnaelu tippudest, ta valgustab tänapäeva kõrgema poliitika nähtavat ja nähtamatut palet ning püüab järeldusi teha homsegi suhtes. Teose üldises ülesehituses on anarhiat ja tulevikuaimlustes fantastikat, kuid viimasest võib ühtteist osutuda ka ettenägelikkuseks. Seda muide juba on tõestanudki kõige lähem minevik, mis teose ilmumisel oli alles tulevikuks. „Salongis ja kongis“ peaväärtus aga seisab rea omapäraste tüüpide elulises ja reljeefses kujundamises ning rohkete aktuaalsete mõtete esilekergitamises.

Henrik Visnapuu oma traagikomöödias „Madam Sohk ja pojad“ (ilmunud „Loomingus“) käsitleb tänapäeva ärilisi mahhinatsioone pealinnas üldiselt suurema küpsusega dramaatilise vormi alal, kuigi mitte nii erilaadselt kui aasta varem ilmunud „Meie küla poistes“. August Mälgi komöödia „Neitsid lampidega“ kujutab ühe valepastori seiklusi kohati päris lõbusalt, seejuures siiski suutmata hoiduda jäljendamisest ja nii mõnelgi juhul lausa kulunud koomikavõtete tarvitamisest. A. Tammanni komöödias „Pilveristi“ pole koomikat kuigi palju ja olemasolevagi maitsmine on takistatud, kuna autor seda on püüdnud arendada ühe surmajuhuga, nii siis traagilise sündmusega seotud sekeldusist. Tammanni vooruseks on aga see, et ta püüab hoi-

Eesti kroonika 1933, lk. 88